

SPECTATOR

przedstawia film:

PRZESŁUCHANIE

TYTUŁ ORYGINALNY: Das Vorspiel

Gatunek: dramat

Produkcja: Niemcy, Francja 2019

Czas: 90 min.

QuickTime™ and a
decompressor
are needed to see this picture.

PREMIERA: 2020

W ROLI GŁÓWNEJ NINA HOSS

SPECTATOR MACIEJ POZNEROWICZ

Ul. Erazma Ciołka 8 lok 33, 01-402 Warszawa

PR: joanna@spectator.com.pl DYSTRYBUCJA/MARKETING: dominika@spectator.com.pl

www.spectator.com.pl

TWÓRCY

Reżyser: Ina Weisse

Scenariusz: Daphne Charizani i Ina Weisse

Producenci: Lupa Film i Felix von Boehm

Operator: Judith Kaufmann

Muzyka: Guillaume Sciam

QuickTime™ and a
decompressor
are needed to see this picture.

OBSADA

Nina Hoss – Ana Bronsky („Biała Masajka”, „Kobieta w Berlinie”, „Barbara)

Simon Abkarian - Philippe

Jens Albinus - Christian

Ilja Monti - Alexander

Serafin Mishiev - Jonas

SPECTATOR MACIEJ POZNEROWICZ

Ul. Erazma Ciołka 8 lok 33, 01-402 Warszawa

PR: joanna@spectator.com.pl DYSTRYBUCJA/MARKETING: dominika@spectator.com.pl

www.spectator.com.pl

OPIS

Anna Bronsky jest nauczycielką gry na skrzypcach w liceum muzycznym. Jest żoną muzyka i matką 10-letniego Jonasa. Podczas corocznych egzaminów rekrutacyjnych nauczycielka fascynuje się talentem Alexandra, który kandyduje do szkoły. Pomimo sprzeciwu innych nauczycieli, Anna postanawia przygotować go do egzaminów pośrednich. Odkrywa w nim wielki talent i każdą chwilę poświęca wspólnym ćwiczeniom. Tym samym zaniedbuje swoją rodzinę, która nie może na nią liczyć. Presję Anny wzmaga jej przyjaciel i jednocześnie kochanek, który zaprasza ją do wspólnego występu w kwintecie. Podczas koncertu kobieta wypada fatalnie. Po tym katastrofalnym wydarzeniu Anna skupia się tylko na swoim uczniu. W dniu egzaminu dochodzi do tragedii...

QuickTime™ and a
decompressor
are needed to see this picture.

SPECTATOR MACIEJ POZNEROWICZ

Ul. Erazma Ciołka 8 lok 33, 01-402 Warszawa

PR: joanna@spectator.com.pl DYSTRYBUCJA/MARKETING: dominika@spectator.com.pl

www.spectator.com.pl

„Ten emocjonalny obraz Iny Weiss, w którym Nina Hoss wciela się w nauczycielkę muzyki na skraju załamania nerwowego, stanowi kolejną idealną nutę w karierze aktorki. „

VARIETY

„Najwyższych lotów dramat, silna kobieca historia“

SCREENDAILY

„Aktorka Nina Hoss imponująco wciela się w rolę niedoskonałego perfekcjonisty. W tej historii można odnaleźć klimaty „Whiplash“ i „Pianistki“ niecodziennej relacji między wymagającym nauczycielem a utalentowanym uczniem.“

SCREENDAILY

„Dobrze wykonane i dopracowane kino z najwyższą jakością estetyki kina europejskiego“.

THE HOLLYWOOD REPORTER

SPECTATOR MACIEJ POZNEROWICZ

Ul. Erazma Ciołka 8 lok 33, 01-402 Warszawa

PR: joanna@spectator.com.pl DYSTRYBUCJA/MARKETING: dominika@spectator.com.pl

www.spectator.com.pl

QuickTime™ and a
decompressor
are needed to see this picture.

WYWIAD Z INĄ WEISSE

***Przesłuchanie*, podobnie jak twój pierwszy film *Architekt*, jest efektem współpracy z Daphne Chariziani. Jak udało ci się tak dobrze uchwycić klimat świata, który ona stworzyła?**

Od wielu lat gramy w orkiestrze, Daphne na wiolonczeli, a ja na skrzypcach, dlatego dobrze wiemy, że życie muzyków to często wielogodzinne, wykańczające próby. Chciałyśmy pokazać, jak powstaje finalny produkt, czyli muzyka. Odwiedzałam szkoły muzyczne, gdzie spotkałam Ilię, który zagrał studenta Anny. Spędziłam z nim wiele dni, zanim zaczęliśmy zdjęcia.

Anna jest nauczycielką gry na skrzypcach i matką. Jest wyniosła i bardzo surowa wobec własnego dziecka. Czy z tego wynikają późniejsze traumy?

Źródłami dramatu są jej dążenie do doskonałości i nieustępliwość. Anna nigdy nie jest do końca zadowolona, jest perfekcjonistką, a jednocześnie jest przelękniona, boi się porażki. To sprawia, że ciągle dręczą ją wątpliwości. Dla niej muzyka jest najważniejsza, więc szczególnie mocno przeżywa fakt, że nie udaje jej się odnieść sukcesu z kwintetem. Wymaga od siebie, ale też od studentów, a przecież nikt nie jest doskonały. Nie da się żyć pod ciągłą presją.

SPECTATOR MACIEJ POZNEROWICZ

Ul. Erazma Ciołka 8 lok 33, 01-402 Warszawa

PR: joanna@spectator.com.pl DYSTRYBUCJA/MARKETING: dominika@spectator.com.pl

www.spectator.com.pl

W twoim filmie wszystko dzieje się jakby między słowami, między obrazami. Nie analizujesz relacji między postaciami w nieskończoność, na przykład romansu Anny, ale raczej każesz się widzowi wielu rzeczy domyślać. Dlaczego zdecydowałaś się na takie prowadzenie narracji?

Romans Anny był czymś przelotnym, przez cały czas miała ona ciepłą, bliską relację z mężem, który prawdopodobnie wiedział o zdradzie. Nie chciałam tu wydawać żadnych definitywnych sądów.

W podobnie niedookreślony sposób przedstawiasz relację bohaterki z ojcem.

Tak, domyślamy się jedynie, że jej dzieciństwo nie było łatwe, że cierpiała, że ojciec ją skrzywdził.

Jako matka Anna powieliła negatywne wzorce z dzieciństwa?

I tak, i nie. Raczej z tym walczy. Wie, że jest zbyt wymagająca wobec syna i studentów, i czuje się z tego powodu winna.

Dlaczego Anna nie dostrzega cierpienia i zazdrości własnego syna?

Dostrzega te uczucia, ale je wypiera. W sobie również tłumi nadmierną wrażliwość i delikatność. Narzuca synowi dążenie do doskonałości w graniu, której wymaga również od siebie.

Jej mąż i ojciec jej dziecka to prawdziwy anioł. Jak byś go scharakteryzowała?

On, w przeciwieństwie do Anny, kocha syna bezwarunkowo. Zresztą żonę też. Dostrzega jej problemy, ale nie odrzuca jej z tego powodu, pozwala jej żyć tak, jak ona tego chce. Daje wolność tym, których kocha, wspiera, a nie ocenia. Widzi też, że rodzina cierpi, że żyje w zagrożeniu. Simon Abkarian doskonale sportretował tę złożoną, fascynującą postać.

Czy upartość Anny, jej nieprzejednanie wobec studentów to wynik walki jaką toczy sama ze sobą, ze swoimi lękami, ograniczeniami, z własną niedoskonałością?

Tak, to jej sposób na uciszenie wewnętrznych demonów.

W jaki sposób pracowałaś nad tą złożoną postacią z Niną Hoss?

To były codzienne rozmowy. Powiedziałam jej, żeby miała dużo empatii dla zagubienia Anny. Pomogło też to, że Nina nauczyła się bardzo dobrze grać na skrzypcach.

A jak było z innymi aktorami? Wszystko wcześniej omówiliście, czy na planie było miejsce na improwizację?

Przede wszystkim dość długo poszukiwałam odpowiednich aktorów, którzy zagraliby męża i kochanka Anny. Znałam Simona Abkariana i Jensa Albinusa z innych filmów, ale dopiero spotkania z nimi sprawiły, że nabrałam pewności, że będzie nam się razem dobrze pracowało. Na planie było miejsce na improwizację, ale tylko dlatego, że doskonale się rozumieliśmy i ufaliśmy sobie nawzajem. Wiedzieliśmy, jaki efekt chcemy uzyskać w każdej ze scen.

Ufałaś swoim aktorom ponieważ sama wykonujesz ten zawód?

Nie do końca. Wiem co prawda, na czym polega aktorstwo, w jaki sposób można osiągnąć dany efekt, ale ja ufałam im, ponieważ wiedziałam, że są na planie całym sercem, że nie zdecydują się na półśrodki.

Chciałaś, żeby poszczególne sceny były wiarygodne?

Tak, tylko to się liczyło. Każda postać musiała oddychać, mówić własnym głosem, być autentyczna. Pracowaliśmy nad tym również z montażystą Hansjörgiem Weissbrichem. Końcowy efekt to esencja uczuć, historii, mojego zamysłu.

W jaki sposób wybraliście muzykę do filmu?

Utwory Bacha, *presto* i *chaconne*, są ćwiczone przez każdego studenta, więc zdecydowaliśmy się na nie niemal od razu. Inaczej było w przypadku koncertu, który szkolna orkiestra gra na końcu filmu. Potrzebowałam tu muzyki, która nie komentowałaby zakończenia. Piosenka, którą Simon Abkarian śpiewa na początku, *Le Temps des Cerises*, była hymnem komuny paryskiej. Znalazłam wersję Wolfa Biermanna, która bardzo mi się spodobała. Dość wcześnie zdecydowaliśmy też, że muzyka będzie się nagle urywała, że w ten sposób nadamy filmowi rytm.

Przeglądanie to twój drugi film. Z producentem Felixem von Boehmem i autorką zdjęć Judith Kaufmann nakręciłaś również dokument o Neue Nationalgalerie.

Tak, z Felixem von Boehmem łączy nas relacja partnerska, natomiast poetka Judith Kaufmann doskonale wyobraża to, co mam w głowie. Muszę jeszcze wspomnieć Susanne Hopf, która doskonale zadbała o scenografię.

Czy można powiedzieć, że to, jak portretujesz rodzinę i system edukacji, jest do pewnego stopnia krytyką Niemiec? Czy film podaje w wątpliwość to, jak twoja ojczyzna poradziła sobie z przeszłością?

Każde społeczeństwo kształtowane jest przez swoją przeszłość, podobnie każda rodzina odnosi się do historii swojego kraju. Nie wydaje mi się jednak, że nastawienie na sukces, na doskonałość to coś specyficznym niemieckiego.

Patrzysz w tym filmie na świat kobiecym okiem?

Powiedziałabym raczej, że staram się mieć dużo empatii dla swoich bohaterów.

Reżyser: INA WEISSE

Urodzona w Berlinie, studiowała aktorstwo w znanej szkole Otto Falkenberg” w Monachium. Po ukończeniu studiów, występowała w Teatrze Narodowym Mannheim. Po studiach filozoficznych, ukończyła wydział filmowy w Hamburgu. Jej ostatni projekt otrzymał nagrodę Pierwsze Kroki w 2002 r.

QuickTime™ and a decompressor are needed to see this picture.

SPECTATOR MACIEJ POZNEROWICZ

Ul. Erazma Ciołka 8 lok 33, 01-402 Warszawa

PR: joanna@spectator.com.pl DYSTRYBUCJA/MARKETING: dominika@spectator.com.pl

www.spectator.com.pl

Jej debiut fabularny „Architekt” miał premierę na Festiwalu w Berlinie. Na Max-Ophüls-Filmfestival w 2009 r otrzymał Niemiecką Nagrodę Telewizyjną dla najlepszej aktorki i najlepszego scenariusza.

Jako aktorka występowała w takich filmach jak: „Das Ende Einer Nacht”, za który otrzymała Niemiecką Nagrodę Telewizyjną dla najlepszej aktorki. W 2016 roku znowu otrzymała tę nagrodę za najlepszą rolę w filmie „Ich will dich” i „Ein Grosser Aufbruch”.

NINA HOSS

QuickTime™ and a
decompressor
are needed to see this picture.

Urodziła się w Stuttgarcie. Jej ojciec był politykiem, a matka aktorką Stutgardzkiego Teatru. Już jako 7-latka występowała w programach radiowych. Ukończyła "Ernst Busch School of Acting" w Berlinie. Zaraz po studiach dołączyła

SPECTATOR MACIEJ POZNEROWICZ

Ul. Erazma Ciołka 8 lok 33, 01-402 Warszawa

PR: joanna@spectator.com.pl DYSTRYBUCJA/MARKETING: dominika@spectator.com.pl

www.spectator.com.pl

zespołu Deutches Theater. Pracowała z międzynarodowej sławy reżyserami teatralnymi: Luckiem Bondy i Robertem Wilsonem.

Przełom w jej karierze filmowej nastąpił 1996 roku kiedy zagrała główną rolę w telewizyjnej produkcji "A Girl Called Rosemarie" w reżyserii Bernda Eishingera. Dzięki tej roli zdobyła nagrody Golden Camera, German Video Prize i Złotego Lwa. Dwa razy zdobyła telewizyjne nagrody Grimme dla najlepszej aktorki za role w "Something to Remind Me" i "Wolfsburg" Christiana Petzolda. Zagrała również w "The Volcano" Ottokara Runze (nagroda dla najlepszej aktorki na Festiwalu Filmowym w Montrealu w 1999 roku) i "Naked" Doris Dorrie. Ostatnio mogliśmy ja oglądać w "Die Weisse Massai" Hermine Huntgeburth i "Elementarteilchen" Oskara Rohlera.

W Polsce znana jest z filmów „Biała masajka“, „Barbara“ i „Kobieta w Berlinie“.

SPECTATOR MACIEJ POZNEROWICZ

Ul. Erazma Ciołka 8 lok 33, 01-402 Warszawa

PR: joanna@spectator.com.pl DYSTRYBUCJA/MARKETING: dominika@spectator.com.pl

www.spectator.com.pl